Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος | *Ἐν Ἀθήναις, 4 Αὐγούστου 1907* | *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 36*

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Εἰς τὸ πρόγευμα!.. Εἰς τὸ βραδυνό μας γεῦμα, θέλεις νὰ 'πῆς! Ἐπειδὴ πραγματικῶς, τώρα πλέον θὰ ἤρχεσο ἀργὰ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καλὰ θὰ κάμῃς νὰ μείνῃς ἥσυχη αὐτοῦ, καὶ νὰ σοῦ φέρουν νὰ φᾷς εἰς τὸ κρεββάτι· θὰ σοῦ στείλω ὀλίγον ζωμὸν καὶ πουλάκι...

Ἐχάρη ἡ Ἀνδρέα μὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τῆς κυρίας Δεβουσύ, διότι ἐφοβεῖτο τὴν στιγμήν, ποῦ θὰ ἦτο ἠναγκασμένη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ βλέμματα ὅλης μαζὶ τῆς οἰκογενείας, καὶ νὰ λάβῃ μίαν στάσιν, ἡ ὁποία νὰ μὴ κάμῃ τοὺς ἄλλους νὰ σχηματίσουν δι' αὐτὴν γνώμην παραπολὺ δυσμενῆ.

Ἐν τοσούτῳ ἡ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἦτο δυνατὸν ἐπ' ἄπειρον ν' ἀναβληθῇ. Ἔπρεπε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Καὶ διὰ νὰ ἡσυχάσουν τὰ νεῦρά της, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ καθαρισθῇ τὸ σῶμά της ἀπὸ τὴν λέραν τοῦ δρόμου καὶ ἀπὸ τὴν σιχαμένην ἐπαφήν του μὲ τὰ κουρέλια τῆς Ἀτσιγγάνας, τῆς εἶχαν προετοιμάσῃ εἰς τὸ καμαράκι, δίπλα εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἕνα λουτρὸν ἀρωματισμένον πολὺ εὔμορφα. Ἄ! τί καλό, ἐκεῖνο τὸ λουτρό! Μὲ πόσην ἡδονὴν ἠσθάνθη νὰ περιβάλλεται τὸ σῶμά της ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ λουτρὸ τὸ ἁπαλὸν καὶ χλιαρόν, ποῦ τὴν ἀγκάλιαζε ὅλο χάδια! Καί, ἐνῷ παρεδίδετο εἰς τὴν ἡδονικὴν ἀπόλαυσιν ποῦ τὸ νερὸ ἐκεῖνο ἔδιδεν εἰς τὰ πονεμένα μέλη της, ἤρχισε νὰ τρίβῃ δυνατὰ μὲ τὴν βούρτσαν καὶ τὸ σαποῦνι τὰ χέρια της, διὰ νὰ ἐξαφανίσῃ ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὰ τελευταῖα ἴχνη τοῦ μαύρου βερνικώματος, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχαν κάμῃ οἱ δύο ἐκεῖνοι κακοποιοὶ καὶ τὸ ὁποῖον ἡ χημικὴ διάλυσις τοῦ ἰατροῦ δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἐξαλείψῃ.

Ὅταν ἀπετελείωσε τὰ πλυσίματά της, εὑρῆκεν, ἁπλωμένην ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην της, μίαν καλὴν καὶ εὔμορφην φορεσιάν, ἀνήκουσαν εἰς τὴν μεγάλην κόρην τοῦ ἰατροῦ. Ἡ κυρία Δεβουσὺ τῆς εἶπε νὰ φορέσῃ ἐκεῖνα τὰ φορέματα.

Ὑπήκουσεν ἡ Ἀνδρέα, ἀλλὰ χωρὶς ἐνθουσιασμόν· ἠσθάνετο ἀκόμη ἐν εἶδος ταπεινώσεως ποῦ ἐφοροῦσεν, ὅσον καὶ ἂν ἦσαν καθαρὰ καὶ κομψά, ἐνδύματα ὄχι ἰδικά της. Ἔτσι ἀλλαγμένη, ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐξέλθῃ, ὄχι χωρὶς ἀρκετὴν στενοχωρίαν, ἀπὸ τὸ ἄσυλον, τὸ ὁποῖον ἡ μοναξιὰ ἐκείνου τοῦ δωματίου τῆς εἶχε δώσῃ ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν, ἐναντίον τῆς ἀφελοῦς περιεργείας, τὴν ὁποίαν βεβαίως θὰ ὑφίστατο ἐκ μέρους τῶν μικρῶν ἐξαδέλφων της.

Πόσον δυνατὰ ἐκτυποῦσεν ἡ καρδιά της, ὅταν, ἀφοῦ κατέβη τὴν σκάλαν, εὑρέθη μόνη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ διαδρόμου.

«Διατί, — ἔλεγεν ἀπὸ μέσα της — νὰ μὴν ἔλθῃ ἡ κυρία Δεβουσὺ νὰ μὲ πάρῃ διὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃ καὶ νὰ μὲ παρουσιάσῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν της;»

— Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία θὰ λείψουν μίαν ἢ δύο ὧρες, τῆς εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια τὰ παιδιὰ ὅμως εἶνε στὸν κῆπο. Νά, δεσποινίς, τὰ βλέπετε ἀπ' ἐδῶ πέρα. Βλέπετε τί νόστιμα ποῦ εἶνε, καὶ τί ὡραῖα ποῦ διασκεδάζουν μόνα τους! Πηγαίνετε καὶ σεῖς γρήγορα νὰ τὰ βρῆτε.

«Ἐγὼ εἶμαι ἡ μεγαλήτερη ἀπὸ τὰ κορίτσια.» (Σελ. 282, στ. α'.)

Μία ἀπὸ τὰς θύρας ποῦ ἤνοιγαν εἰς τὸν διάδρομον ἦτο μεγάλη καὶ ὑαλόφρακτος, καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἔβγαιναν εἰς τὸν κῆπον. Ἐκεῖ, εἰς τὰ χορταράκια, ὅπου τὰ πυκνὰ φυλλώματα μερικῶν μεγάλων δένδρων ἔρριπταν τὴν εὐεργετικὴν σκιάν των, τὰ μικρότερα παιδιὰ τοῦ κ. Δεβουσὺ ἦσαν συνηθροισμένα, εἰς θελκτικὰς στάσεις γύρω εἰς τὴν μεγάλην των ἀδελφήν, καὶ αὐτὴ διηγεῖτο μίαν ἱστορίαν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο πολὺ ἐνδιαφέρουσα, διότι μὲ πολλὴν προσοχὴν τὴν ἤκουαν ὅλοι.

Μὲ βραδὺ καὶ μετρημένον βῆμα, τὸ ὁποῖον ἡ ἐκπνέουσα ματαιοδοξία της θὰ ἤθελε καὶ τώρα νὰ τὸ κάμῃ μεγαλοπρεπέστερον, ἡ Ἀνδρέα ἐπῆγε πρὸς τὸ μέρος των.

Ὁ Φράνσης, τὸ μικρότερο ἀπὸ τὸ παιδολόγι, τὴν εἶδε πρῶτος.

Ἀμέσως, βοηθούμενος καὶ μὲ τὰ χέρια του καὶ μὲ τὰ πόδια του διὰ νὰ ἀνασηκωθῇ, ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὰ χεράκια του τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο καὶ νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὴν χαράν του· ἔπειτα, μὲ κινήματα ἀδέξια, ἀλλὰ πολὺ χαριτωμένα, ἔτρεξε πρὸς τὴν Ἀνδρέαν, καὶ ἐστυλώθη μὲ θάρρος ἐμπρός της:

— Πάλι ὄχι ἔφερες ὀργανέττο σου, — γιατὶ δὲν ἔφερες, ἐσύ, μεγάλο κορίτσι; Καὶ μαϊμοῦ δικιά σου; Ποῦ εἶνε

μαϊμοῦ σου; Ἄντε, φέρε την, κ' ἐγὼ θὰ τσῆ δώσω ζάχαρη.

Ὅταν ἤκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ χαριτωμένου μικροῦ, οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφές του ἐξέσπασαν στὰ γέλια, τὰ ὁποῖα ἀντήχησαν ὡς σκληρὰ εἰρωνεία εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἄμοιρης Ἀνδρέας. Καὶ ὅμως, ποῦ ἐγελοῦσαν, δὲν τὰ ἔκαμναν μὲ καμμίαν κακίαν, μὲ καμμίαν πρόθεσιν νὰ τὴν προσβάλουν· τὸ εἶδε καὶ αὐτή, ὅταν, ἀφοῦ ἐπέρασεν ἐκείνη ἡ ἔκρηξις τῆς ἱλαρότητος, ἐφάνησαν δι' αὐτὴν τόσον περιποιητικὰ καὶ φιλόστοργα, καὶ ἐπροσπάθησαν μὲ τοὺς εὐγενικούς των τρόπους, νὰ τὴν κάμουν νὰ λησμονήσῃ τὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἴσως τῆς εἶχε δώσῃ ἐκεῖνο τὸ ἀσήμαντον ἐπεισόδιον.

Ὁ Φράνσης ἐφάνη πολὺ ἀπογοητευμένος, ὅταν τοῦ ἐξήγησαν, ἄπαξ διὰ παντός, ὅτι ἡ Ἀνδρέα δὲν εἶχε ποτὲ οὔτε *μαϊμοῦ* οὔτε *ὀργανέττο*.

Ἔλαβεν ἀμέσως ὕφος ἐμβριθές, καὶ, μὲ τὴν ἄκραν τοῦ λιχανοῦ του βαλμένην ἐπάνω στὰ κόκκινα χειλάκια του:

— Ἄ! ναί, εἶπε, δὲν ἔχει, γιατὶ ἡ μαμμά της τῆς ἔκανε καλὰ *λοῦχα*, γι' αὐτό;

— Βέβαια αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος! ἐφώναξαν τὰ ἄλλα παιδιά, ξεκαρδισμένα στὰ γέλια.

— Τότε κ' ἐγὼ ὄχι τῆς δίνω πεντάρα! — εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ μικρός, στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὴν ξενούλαν, ἡ ὁποία, χωρὶς ὀργανέττο καὶ μαϊμοῦ, ἔπαυε πλέον νὰ ἔχῃ ἐνδιαφέρον δι' αὐτόν.

— Ὄχι πεντάρα, εἶπεν ἡ μεγάλη ἀδελφή, θὰ τῆς δώσῃς ὅμως ἕνα καλὸ φιλάκι, ποῦ ἀξίζει καλλίτερα... Νά, ἔτσι.

Καί, καθὼς τὸ ἔλεγεν, ἐπλησίασε τὴν Ἀνδρέαν, καὶ τῆς ἔδωσεν ἀπὸ ἕνα φιλὶ εἰς τὸ κάθε μάγουλο. Τὰ ἄλλα παιδιά, ἔκαμαν καὶ αὐτὰ τὸ ἴδιον, καί, μὲ τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιά των, ἡ φιλύποπτος θειλία τῆς νεοφερμένης ἐξαδέλφης των ἐντελῶς ἐξηφανίσθη.

Ὁ πάγος εἶχε διαλυθῆ τώρα.

— Γιὰ νὰ μᾶς γνωρίσῃς καλλίτερα, τῆς εἶπε τότε ἡ μεγάλη ἀδελφή, πρέπει πρῶτα νὰ μάθῃς τὰ ὀνόματά μας καὶ τὰ χρόνια μας. Ἐγὼ εἶμαι ἡ μεγαλήτερη...

— Ὕστερα ἀπὸ τὸν Ἄνδη! τὴν διώρθωσε τὸ ἓν ἀπὸ τ' ἀγόρια· μὴν τὸ ξεχνᾷς, παρακαλῶ, δεσποινὶς Σιμόννη.

— Δὲν τὸ ἐξεχνοῦσα διόλου, ἀπήντησεν ἡ μικρή, ἐσὺ ὅμως δὲν μ' ἀφίνῃς νὰ τελειώσω. Ἐγὼ εἶμαι ἡ μεγαλήτερη ἀπὸ τὰ κορίτσια, ἐξηκολούθησεν· εἶμαι δώδεκα ἐτῶν, καὶ ὁ Ρογῆρος, τὸ καλὸ παιδάκι ἀπ' ἐδῶ ποῦ μὲ διέκοψε, θὰ κλείσῃ σὲ λίγο τὰ ἕνδεκα, ἂν καί, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν χαρακτῆρά του, ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι εἶνε καὶ...

— Εἴκαστ! ἔσπευσε νὰ συμπληρώσῃ ὁ Ρογῆρος μὲ τὸν σοβαρώτερον τόνον.

— Μόνον τεσσάρων, — διώρθωσεν ἡ μεγάλη ἀδελφή. Σὲ παρακαλῶ, Ρογῆρε, μὴ μὲ διακόψῃς πιά. Ἔρχονται ὕστερα ἡ Ἐλίζα καὶ ἡ Ὀδέττη· εἶνε ὀκτὼ ἐτῶν ἡ καθεμία καὶ εἶνε δίδυμες, κανεὶς ὅμως δὲ θὰ τὸ ἐπίστευε, διότι δὲν ὁμοιάζουν οὔτε σωματικῶς οὔτε ψυχικῶς, καὶ μαλλώνουν ἀδιάκοπα...

— Ἡ Ἐλίζα πάντα κάνει τὴν ἀρχή! ἐβεβαίωσεν ἡ Ὀδέττη.

— Ὄχι, ἡ Ὀδέττη! ἐφώναξεν ἡ Ἐλίζα.

— Κ' ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς ἐσύ!

— Ὄχι ἐγώ, ἐσύ!

— Τί σοῦ ἔλεγα; — εἶπεν ἡ μεγάλη ἀδελφή, ὅλη γέλια. Ὕστερ' ἀπὸ αὐτὲς τὲς δυὸ μικρὲς στρίγλες, ἔρχεται ἡ Γερμανή, αὐτὴ ποῦ στέκεται ἀπ' ὀπίσω των, ἡ καλλίτερη, ἡ εὐγενικώτερη, ἡ λογικώτερη ἀπ' ὅλες μας, ἂν καὶ δὲν εἶνε ἀκόμη ἑπτὰ ἐτῶν· εἶνε ἡ μικρογραφία τῆς μητέρας μας, ὅπως ὁ Ἄνδης εἶνε — ἴσως βὰ τὸ ἔχεις παρατηρήσῃ — ἡ πιστὴ εἰκὼν τοῦ πατέρα μας. Τέλος, σοῦ παρουσιάζω, ἂν καὶ ἐφρόντισε κι' ὅλας νὰ παρουσιασθῇ μόνο του, αὐτὸ τὸ ροδοκόκκινο διαβολάκι, ποῦ τὸ λένε Φράνση καὶ εἶνε ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ....

— Τί πολυμελὴς οἰκογένεια! εἶπε μὲ θαυμασμὸν ἡ Ἀνδρέα· κ' ἐγὼ δὲν ξέρω, ἂν θὰ ἠμπορέσω νὰ ἐνθυμηθῶ τὰ ὀνόματα ὅλων σας...

— Ὦ! δὲν εἶνε δύσκολα. Ἐλᾶτε, νὰ τὰ ποῦμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κατὰ σειρὰν ἡλικίας: *Φράνσης, Γερμανή*, Ἐλίζα, Ὀδέττη, Ρογῆρος..

— Παρών! ἐφώναξεν αὐτός, κ' ἐχαιρέτισεν ὅπως οἱ στρατιῶται.

— Ρογῆρος, Σιμόννη...

— Σιμόννη, εἶνε αὐτή! παρετήρησεν ὁ μικρὸς πειρασμός, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ἀνδρέαν.

— Ὦ, Θεέ μου! τί ἀνυπόφορος ποῦ εἶσαι, τὸν ἐμάλλωσεν ἡ μεγάλη ἀδελφή. Ἔλα λοιπόν· Ὁ Ρογῆρος, ἐγώ...

Καὶ ἀπετελείωσε τὴν ἀπαρίθμησίν της, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Ἀνδρέαν:

— Ἔρχεται τέλος ὁ Ἄνδης, ὁ μεγάλος μας ἀδελφός, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις, καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ μεγάλος φίλος μας, ὅλων μας!

— Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησε τὴν ὁμιλίαν ὁ Ρογῆρος, ἠθέλαμε νὰ μάθωμε κ' ἐμεῖς τὰ *συμβάντα σου*. Ἡ μητέρα μᾶς εἶπε πῶς ἔφυγες ἀπὸ τὸ σπίτι σας χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃς κανένα· δὲν μᾶς εἶπε ὅμως γιατί, οὔτε τί σοῦ συνέβη εἰς τὸ ταξεῖδί σου, οὔτε τίποτε ἄλλο γιὰ σένα· γι' αὐτὸ ἔχομε μεγάλην ἐπιθυμίαν ν' ἀκούσωμε...

— Δὲν θὰ σᾶς 'πῶ γιατί ἀνεχώρησα ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀπήντησεν ἡ Ἀνδρέα, ἡ ὁποία θὰ ἐκοκκίνιζεν ἀπὸ ἐντροπήν, ἂν ἦτο ὑποχρεωμένη ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τοὺς ἐξαδέλφους της τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν τῆς φυγῆς της· ἠμπορῶ ὅμως νὰ σᾶς διηγηθῶ τί μοῦ συνέβη ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφυγα ἀπὸ τὴν Λεπτοκαρίαν, ἕως τὴν στιγμήν, ὅπου ἡ καλή μου τύχη μ' ἔφερεν ἐδῶ.

Μὲ τὰ μάτια των λάμποντα ἀπὸ τὴν περιέργειαν, ὅλα τὰ παιδιὰ τὴν παρεκάλεσαν νὰ καθήσῃ κάτω εἰς τὴν πρασινάδα, συνηθροίσθησαν δὲ γύρω της, ἄλλα καθιστά, ἄλλα μισοξαπλωμένα εἰς τὸν πράσινον τάπητα, καὶ ἐπερίμεναν ν' ἀρχίσῃ τὸν διήγησίν της.

— Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό... εἶπεν ἡ Σιμόννη, διὰ νὰ γίνῃ ἀρχή.

— Ἦταν ἕνα κορίτσι πολὺ κακό, — ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀνδρέα μὲ σοβαρὸν μειδίαμα.

Καὶ διηγήθη εἰς τὰ παιδιὰ τὰ διάφορα περιστατικὰ τῆς θλιβερᾶς της ὀδυσσείας, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ καμμίαν ἀπὸ τὰς βασάνους καὶ ἀγωνίας, ποῦ ἐτράβηξεν εἰς τὸ ταξεῖδι ἐκεῖνο, τὸ τόσον σύντομον καὶ ὅμως τόσον γόνιμον εἰς περιπετείας. Ὁ συνταγματάρχης Τραχὺς — ὄνομα καὶ πρᾶγμα! — κ' ἐκείνη ἡ νεράδραστη, ἡ κυρία Δαρβίλ, ἔγιναν ἀντικείμενον αὐστηροτάτων ἐπικρίσεων ἐκ μέρους τῶν παιδιῶν, καθὼς καὶ οἱ ἀνόητοι ἐκεῖνοι καὶ βάναυσοι ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν τόσον σκληρὰ νὰ περιγελάσουν τὴν δυστυχισμένην ἐξαδέλφην των. Ἐξ ἄλλου, δὲν παρέλειψαν νὰ ἐγκωμιάσουν τὰ τρία παιδάκια, τὰ ὁποῖα τὴν εἶχαν συμπονέσῃ εἰς τὰ δεινά της καὶ εἶχαν μοιράσῃ τὸ πρόγευμά των μαζί της. Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν μικρὸν ἱπποκόμον, ὁ ὁποῖος μὲ τόσον παθητικὸν τρόπον εἶχε συνηγορήσῃ πρὸς τὴν κυρίαν του ὑπὲρ τῆς πτωχῆς ποῦ ἐγύριζε στοὺς δρόμους, ἡ συμπεριφορά του εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐξήγειρε τόσην παραφορὰν θαυμασμοῦ, ὥστε ἀπεφάσισαν νὰ πᾶνε ὅλα μαζὶ καὶ νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν, εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης των ἓν μικρὸν δῶρον, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε τώρα νὰ ὁρίσουν τί θὰ ἦτο.

— Ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω τὸ ἀλογατάκι μου! ἐπρότεινεν ὁ Φράνσης, ὑψώνων πρὸς τὴν Ἀνδρέαν τὰ ἀφελῆ του βλέμματα.

— Εἶνε παραπολὺ μεγάλος, γιὰ νὰ καβαλλικεύῃ τὸ ἀλογατάκι σου· τὰ πόδια του θὰ σέρνωνται καταγῆς.

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις, ἐσύ; παρετήρησεν ἡ Ἐλίζα.

— Τὸ ξέρω πολὺ καλλίτερα ἀπὸ σένα, θαρρῶ!

— Ὄχι, ἀφοῦ δὲν τὸν εἶδες ποτέ σου!

— Σιωπή, παιδιά! διέκοψεν ἡ μεγάλη ἀδελφὴ μὲ ἐλαφρῶς ἐπιπληκτικὸν

τόνον. Εἴτε μικρὸς εἶνε, εἴτε μεγάλος, τὸ ξυλένιο ἀλογάκι δὲν εἶνε διόλου κατάλληλον δῶρον γιὰ ἐκεῖνο τὸ καλὸ παιδί· πρέπει λοιπὸν κάτι ἄλλο νὰ εὕρωμε, μικρέ μου Φράνση.

Ὁ ἕνας ἐπρότεινε ἕνα σουγιᾶ συντεφένιο, ὁ ἄλλος ἕνα πορτμοννὲ ἀπὸ ρωσσικὸν δέρμα· ἡ μία ἀδελφὴ ἕνα χρυσοδεμένο βιβλίο γεμάτο μὲ ὡραῖες ἱστορίες, ἡ ἄλλη ἕνα ὡραῖο σημειωματάριον μὲ ἀσημένιο μολύβι. Καὶ ὁ καθένας ἐπέμενε τόσον διὰ τὸ πρᾶγμα ποῦ εἶχεν ἐκλέξῃ, ὥστε δὲν ὑπῆρχεν ἐλπὶς νὰ συμφωνήσουν, ὅταν ἔξαφνα εἶδαν τὴν μητέρα των, ἡ ὁποία εἶχεν ἐξέλθῃ διὰ μίαν ἐπείγουσαν ἐργασίαν μὲ τὸν ἰατρόν, καὶ τώρα εἶχαν ἐπιστρέψῃ κ' ἐπερνοῦσαν συνομιλοῦντες ἀπὸ τὸν κῆπον.

— Πᾶμε νὰ ἐρωτήσωμε τὴν μαμμά, ἐπρότεινεν ὁ Ρογῆρος.

— Ναί, ναί, πᾶμε! ἐφώναξαν ὅλα μαζί.

Ἡ Σιμόννη ἐξέθεσε τότε εἰς τὴν μητέρα τὴν πῶς τοὺς ἦλθεν ἡ ἰδέα ν' ἀνταμείψουν τὸν μικρὸν ἱπποκόμον διὰ τὰ καλά του αἰσθήματα, καὶ πῶς δὲν ἤξευραν τί πρᾶγμα νὰ ἐκλέξουν διὰ νὰ τοῦ προσφέρουν.

Ἡ ἰδέα σας εἶνε ἐξαίρετος, ἀπήντησεν ἡ μητέρα· ὑπογράφω κ' ἐγὼ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐράνων, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω οὔτε ἐγὼ τί εἶνε τὸ καταλληλότερον δῶρον διὰ τὸ καλὸ αὐτὸ ἀγόρι. Ὡς ποῦ νὰ σκεφθῶ καὶ ν' ἀποφασίσω, πηγαίνετε τώρα νὰ παίξετε, — διότι ὁ πατέρας σας κ' ἐγὼ ἔχομεν νὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον μὲ τὴν ἐξαδέλφην σας...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΚΑΛΑΘΙ ΜΕ ΤΑ ΚΥΔΩΝΙΑ

(Παραμυθάκι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.)

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔγινε πρὶν ἀπὸ πολλὰ-χρόνια, — παραπάνω ἀπὸ χίλια, — τὸν καιρὸ ποῦ μιλοῦσαν τὰ ζῷα καὶ οἱ κακοὶ ἄρχοντες ἐκρεμοῦσαν στὴν κρεμάλα τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους, ποῦ δὲν εἶχαν ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ πληρώσουν τὰ δοσίματα καὶ τοὺς φόρους.

Ἐκεῖνον λοιπὸν τὸν καιρό, εἰς ἕνα μικρὸ χωριὸ ἐζοῦσεν ἕνας χριστιανός, τόσο πτωχός, μὰ τόσο πτωχός, ποῦ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος πτωχότερός του. Τὸν ἔλεγαν Μάνθο, καὶ τὴν γυναῖκά του Μάνθαινα, καὶ τὸ παιδί του, ἕνα ἀγοράκι δέκα χρόνων, τὸ ἔλεγαν Μανθάκη.

Ὁ Μάνθος, ἡ Μάνθαινα καὶ τὸ Μανθάκι ἐζοῦσαν σ' ἕνα καλυβάκι, κτισμένο μὲ λιθάρια καὶ μὲ καλαμάκια, κ' ἐδούλευαν τὸ χωραφάκι τους, ποῦ ἔβγαζε τόσο μαῦρο σιταράκι, ὅσο ἔφθανε γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν τῆς πείνας καὶ τὲς 365 ἡμέρες τοῦ χρόνου.

Ἐπὶ τέλους, ἔσφιγγαν ὅσο μποροῦσαν τὴν κοιλιά τους κ' ἔζοῦσανε. Ἦτανε ὅμως στὸν πύργο, τὸν κτισμένο μὲ πέτρες χοντρὲς καὶ μὲ μάρμαρα πελεκητὰ ἐπάνω στοὺς βράχους τοῦ βουνοῦ, ἕνας μεγάλος καὶ δυνατὸς ἄρχοντας, ποῦ ὥριζε ὅλα τὰ περίχωρα, κ' ἔπαιρνε φόρους ἀπὸ ὅλα τὰ χωριὰ ποῦ ἦσαν στὸν κάμπο. Καὶ αὐτὸς ὁ δυνατὸς ἄρχοντας ἤτανε παραπολὺ κακὸς καὶ ἄπονος, καὶ ἐθύμωνε, ἅμα ὁ καϊμένος ὁ Μάνθος τοῦ ἐπήγαινε στὸν πύργο του, ὄχι ἀμάξια φορτωμένα μὲ κριθάρι καὶ σιτάρι, παρὰ μόνον ἕνα κοφινάκι μὲ λίγο μαυροσίταρο.

— Μὲ περιπαίζεις, Μάνθο! — τοῦ ἔλεγεν ὁ ἄρχοντας.

— Ἄχ! ἄρχοντά μου! τὸ ξέρεις πολὺ καλά, πῶς τὸ χωράφι μου εἶνε πιὸ μικρὸ κι' ἀπὸ τὸ τραπεζομάντηλο ποῦ στρώνεις στὸ τραπέζι σου.

— Τί μὲ μέλει ἐμένα, ἂν εἶνε μικρὸ ἢ ἂν εἶνε μεγάλο! Τὴν ἐρχομένη φορά, ἂν δὲν μοῦ φέρῃς ἕνα ἁμάξι φορτωμένο μὲ ξανθὸ-ξανθὸ σιτάρι, θὰ σὲ κρεμάσω!

Πῶς νὰ τοῦ πάῃ ὁ καϊμένος ὁ Μάνθος ἕνα ἁμάξι φορτωμένο μὲ ξανθὸ-ξανθὸ σιτάρι, ἀφοῦ ὁ ἴδιος δὲν ἐσώδευε οὔτε μισὸ ἁμάξι, καὶ αὐτὸ μαυροσίταρο καὶ σίκαλι; Ὅ,τι καὶ ἂν ἔκαμνε, ἤτανε ἀδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Δι' αὐτό, ἅμα ὁ Μάνθος ἀνέβηκε στὸν πύργο μὲ τὸ κοφίνι του τὸ μαυροσίταρο, ὁ ἄρχοντας εἶπε καὶ τὸν ἔβαλαν στὴ φυλακή, καί, ἂν δὲν τὸν ἐκρέμασαν ἀμέσως, ὁ λόγος ἦτο ὅτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὅλες αἱ κρεμάλες τοῦ πύργου ἦσαν πιασμένες ἀπὸ ἄλλους κρεμασμένους.

Ἄχ! παιδάκια μου... Ἅμα ἡ Μάνθαινα ἔμαθε πῶς ἔβαλαν τὸν ἄνδρα της στὴ φυλακή, ἄρχισε νὰ δέρνεται καὶ νὰ κτυπιέται:

— Πάει! ἐχαθήκαμε, ἐσβύσαμε! Τώρα θὰ πεθάνωμε τῆς πείνας, κ' ἐμεῖς, Μανθάκι μου!

Τὸ Μανθάκι ὅμως:

— Ἄκουσε, μητέρα, τῆς εἶπε· δὲν πρέπει νὰ κάθεσαι καὶ νὰ κλαῖς ἔτσι. Ἔχω ἀκουστά, πῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἄρχοντα ποῦ κάθεται στὸν πύργο, εἶνε ὁ βασιλέας, ποῦ κάθεται στὸ μεγάλο παλάτι, μέσα στὴν μεγάλη πολιτεία. Καὶ θὰ πάω νὰ τὸν εὕρω καὶ νὰ τοῦ μιλήσω.

— Ἐτρελλάθηκες, Μανθάκι, καὶ λὲς πῶς θὰ πᾷς νὰ μιλήσῃς στὸν βασιλῆ; Δὲν θὰ σ' ἀφήσουνε οὔτε νὰ πλησιάσῃς· καὶ θὰ σὲ βάλουνε φυλακὴ κ' ἐσένα.

— Ἄφησέ με, μάννα μου, καὶ ξέρω τί θὰ κάνω.

Τὸ Μανθάκι εἶχε τὸ σχέδιό του. Ἔβαλε τὰ κυριακάτικα ροῦχά του, δηλαδὴ τὸ βρακί του, ποῦ εἶχε μονάχα πέντε τρύπες καὶ ὄχι παραπάνω, καὶ τὸν ὡραῖό του κλαδωτὸ σάκκο του, ποῦ τοῦ εἶχε ράψῃ ἡ μάννα του ἀπὸ τὸ νυφικὸ φουστάνι τῆς γιαγιᾶς του, καὶ ὕστερα ἐπῆρε ἕνα καλάθι καὶ τὸ ἐγέμισε ἕως ἐπάνω μὲ τὰ ὡραιότερα κυδώνια, ποῦ ὡρίμαζαν στὲς κυδωνιὲς ὀλόγυρα στὸ χωραφάκι. Ὕστερα ἐφίλησε τὴν μάννα του κι' ἐξεκίνησε γιὰ τὴν πολιτεία.

— Πῶς θὰ βαστάξῃ ἡ καρδιὰ τοῦ βασιλιᾶ, — ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του, — νὰ κλείσῃ τὴν θύρα σ' ἕνα φτωχόπαιδο, ποῦ τοῦ πηγαίνει ἕνα καλάθι μὲ τόσο ὡραῖα κυδώνια;..

Ὅταν ἔφθασε στὴν πολιτεία, ἐσάστισαν τὰ μάτια του μὲ τὰ πράγματα ποῦ ἔβλεπε, πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του: μεγάλες ἐκκλησίες, μεγάλα σπίτια καὶ παλάτια καὶ μαγαζιά, ὡραῖες ἀρχόντισσες μὲ ροῦχα ὀλόχρυσα, καὶ πλῆθος στρατιῶτες, φορτωμένους μὲ ἅρματα. Δὲν τὰ ἔχασεν ὅμως ὀλότελα. Ἠρώτησε ποῦ εἶνε τὸ σπίτι τοῦ βασιλιᾶ, καὶ τοῦ τὸ ἔδειξαν. Καὶ τὸ Μανθάκι, μὲ τὸ καλάθι του, ἀνέβηκε μιὰ καὶ δυό, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ τὴν μαρμαρένια σκάλα. Ἕνας στρατιώτης, μὲ ἅρματα ποῦ ἐλαμποκοποῦσαν σὰν τὴν φωτιά, ἐφύλαγε τὴν πόρτα. Φαίνεται ὅμως πῶς τὸν εἶχανε ἐκεῖ βαλμένο γιὰ νὰ διώχνῃ τὰ σκυλιά, διότι ἄφησε τὸ Μανθάκι κ' ἐπέρασε μὲ τὰ κυδώνια του, χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ποῦ ἐπήγαινε.

Ἐκτυποῦσεν ἡ καρδοῦλά του σὰν τὸ ὡρολόγι, ὅταν ἐπέρασε τὸ Μανθάκι μίαν μεγάλην καμάραν καὶ ὕστερα ἄλλην, χωρὶς νὰ ἰδῇ ἄνθρωπον καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ νὰ μάθῃ ποῦ ἤτανε ὁ βασιλέας.

Ἐπὶ τέλους, νὰ πέντε ἢ ἓξ ἀρχοντόπουλα χρυσοντυμένα:

— Σᾶς παρακαλῶ, ἄρχοντές μου, ποῦ εἶνε ὁ βασιλέας;

Οἱ ἄρχοντες ὅμως χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν καμμίαν ἀπάντησιν, μὲ κάτι ἄγρια στραβομουτσουνιάσματα, ἁρπάζουν τὸ καλάθι μὲ τὰ κυδώνια, καί, ὡς ποῦ νὰ 'πῆτε ἄφε-σβύσε, χάβουν δύο ἢ τρεῖς δωδεκάδες.

Νὰ 'ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἐκεῖνα τὰ ἀσχοντόπουλα δὲν ἦσαν ἀρχοντόπουλα, ἀλλὰ πέντ' ἓξη μαϊμοῦδες, — αἱ μαϊμοῦδες ποῦ διεσκέδαζαν τὸν βασιλέα, καὶ ἦσαν ντυμένες μὲ ροῦχα ἀνθρωπινά. Τὸ καϊμένο τὸ Μανθάκι, πρώτην φορὰν ἔβλεπε τέτοια ζῷα, καὶ γι' αὐτὸ τὰ ἐπῆρε γιὰ ἀρχοντόπουλα, καὶ μάλιστα γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ βασιλέα. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ μὴν ἀρχίσῃ τὰ κλάμματα καὶ τοὺς θρήνους, διότι αὐτὸ ἔφερνε τὰ κυδώνια του στὸν ἴδιον τὸν βασιλέα καὶ ὄχι στὰ παιδιά του. Ἔκαμε μάλιστα τόσες φωνὲς καὶ κακό, ὥστε ὁ βασιλέας, ποῦ ἐκαθόταν ἐκεῖ κοντά, ἐβγῆκε νὰ ἴδῃ τί ἔτρεχε:

— Γιατὶ κλαῖς, μικρέ;

— Ἄχ! ἄρχοντά μου! Ἔφερνα αὐτὰ τὰ κυδώνια στὸν καλό μας τὸν βασιλέα,

καὶ νά, τώρα αὐτὰ τὰ ἀρχοντόπουλα, τὰ παιδιά του, μοῦ τ' ἁρπάξανε καὶ μοῦ τὰ τρῶνε.

Εἶδεν ὁ βασιλέας τὸ λάθος ποῦ ἔκαμνε τὸ Μανθάκι, πῶς ἔπαιρνε τὲς μαϊμοῦδες γιὰ βασιλόπουλα, καὶ τὸν βασιλέα γιὰ κανένα ἄρχοντα, καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ μὲ τὴν καρδιά του.

Ὅταν ἐξεθύμαναν τὰ πολλά του γέλια, εἶπε πάλιν:

— Καὶ γιατὶ ἔφερνες κυδώνια, στὸν καλό μας τὸν βασιλέα;

Ὁ μικρὸς τοῦ εἶπε τότε ὅλην τὴν ἱστορία του. Καὶ ὁ καλὸς βασιλιᾶς δὲν ἐγέλασε τώρα· ἐζάρωσε τὰ φρύδια του, καί:

—Ἄχ! κακὲ ἄρχοντα τοῦ πύργου! ἔτσι λοιπὸν τυραννεῖς τοὺς ἀνθρώπους μου; Περίμενε, νὰ ἴδῃς!

Κ' ἔδωκε ἀμέσως προσταγὴ νὰ πᾶνε στρατιῶτες καὶ ἀξιωματικοί, νὰ βγάλουν τὸν Μάνθο ἀπὸ τὴν φυλακή, καὶ νὰ 'ποῦνε στὸν ἄχοντα τοῦ Πύργου ὅτι ὁ βασιλέας ἤτανε πολὺ θυμωμένος μαζί του διὰ τὴν κακίαν του.

Τότε τὸ Μανθάκι ἐκατάλαβεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἄρχοντας ἤτανε ὁ βασιλέας ὁ ἴδιος, κ' ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ τοῦ ἐφίλησε τὰ πόδια.

Ὁ βασιλέας ὅμως τὸν ἐσήκωσε:

— Εὖγέ σου, εἶσαι καλὸ παιδί· ἔσωσες τὸν πατέρα σου καὶ τώρα πιά, τίποτε δὲν θὰ στερηθῇ ἡ οἰκογένειά σου. Ἐγὼ θὰ τὴν φροντίζω. Ἐσένα ὅμως, ποῦ εἶσαι τόσο καλὸ παιδί, σὲ παίρνω στὸ παλάτι καὶ σὲ διορίζω δάσκαλο στὰ παιδιά μου, (ἐδῶ ὁ βασιλέας ἄρχισε πάλιν τὰ γέλια), καὶ θὰ παίρνῃς γιὰ τὸν κόπο σου δέκα φλωριὰ τὸν μῆνα...

Ἔτσι τὸ Μανθάκι ἐγλύτωσε τὸν πατέρα του ποῦ ἤθελε νὰ κρεμάσῃ ὁ κακὸς ἄρχοντας τοῦ Πύργου, κ' ἔγινε καὶ δάσκαλος στὲς μαϊμοῦδες τοῦ καλοῦ βασιλέα.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΚΑΚΟΜΑΘΗΜΕΝΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε'.

Ὁ Καστανὸς καὶ ὁ Τέλλος, αὐτοὶ οἱ δυό, ποῦ ξέρανε ὅλα τὰ κατατόπια τοῦ βουνοῦ καὶ ὅλα τὰ καλὰ μέρη τοῦ δάσους, εἴχανε γίνῃ οἱ δάσκαλοι τῶν μικρῶν.

«Ν' ἁρπάζουν τὰ μελίσσια.» (Σελ. 284, στ. β'.)

Τοὺς ἐμαθαίνανε πῶς νὰ σκαρφαλώνουν ἐπάνω στὰ δένδρα, γιὰ νὰ τρῶνε φροῦττα καί, καμμιὰ φορά, νὰ τσακώνουν φωλιὲς μὲ πουλάκια. Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἄσχημο, θὰ 'πῆτε. Ἀλλὰ τὰ ἀρκουδάκια εἶνε ζῷα καὶ δὲν ξέρουν πῶς εἶνε κρῖμα νὰ καταστρέψῃ κανεὶς τὲς φωλίτσες τῶν μικρῶν πουλιῶν...

Τοὺς ἐμαθαίνανε ἀκόμα πῶς νὰ περνοῦν ἀπὸ τοὺς βούρκους χωρὶς νὰ λασπόνωνται, πῶς νὰ προσέχουν τὰ χορταράκια, ποῦ καμμιὰ φορὰ σκεπάζουν τοὺς λάκκους καὶ δὲν φαίνονται, πῶς νὰ περιπατοῦν ἐπάνω στοὺς βράχους χωρὶς φόβον μήπως πέσουν καὶ γκρεμοτσακισθοῦν. Τοὺς ἐμαθαίνανε ἀκόμα καὶ πῶς ν' ἁρπάζουν τὰ μελίσσια καὶ νὰ τρώγουν τὸ μέλι, καὶ νὰ προσέχουν νὰ μὴν τοὺς κεντρίσουν αἱ μέλισσες.

Ὁ Στρατῆς ἤτανε καλὸς καὶ ἐπιμελὴς μαθητής, ἡ Στρατούλα ὅμως δὲν ἐννοοῦσε διόλου νὰ κοπιάσῃ. Ὅλο κ' ἐκαμωνότανε πῶς ἤτανε κουρασμένη, πῶς ἐφοβώτανε, πῶς ἤτανε ἀδιάθετη.

«Νὰ σκαρφαλώνουν ἐπάνω στὰ δένδρα...» (Σελ. 284, στ. α'.)

Ἅμα μάλιστα ἤθελε νὰ ξαπλωθῇ κάπου, ἔπρεπε κάποιος νὰ καθήσῃ νὰ τῆς κάνῃ συντροφιά, διότι δὲν τῆς ἄρεσε διόλου ἡ μοναξιά. Καὶ φυσικά, ὅλοι ἐπροτιμοῦσαν νὰ πηγαίνουν περίπατο καὶ κυνῆγι, παρὰ νὰ κάθωνται μαζὶ μ' αὐτὴ τὴν ἄνοστη...

Καί, θαρρεῖτε κι' ὅλας πῶς ἔμενε εὐχαριστημένη; Διόλου μάλιστα! Ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, γιὰ τὸ τίποτε, ὅλο κακιώματα καὶ παράπονα εἴχανε οἱ ἄλλοι· καὶ τὸ βράδυ, ἅμα ἐγύριζαν σπίτι, εἴχανε καὶ ψεύτικα μαντατέματα στὴν κυρὰ Μάρκαινα, κι' αὐτὴ ἐμοίραζε τότε μπάτσους σ' ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Στρατούλα.

Πολλὲς φορὲς ὅμως καὶ ἡ Στρατούλα δὲν ἔμενεν ἀτιμώρητη ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἅμα εἴχανε καμμιὰ κηρήθρα γεμάτη μέλι, ἐτρώγανε αὐτοὶ ὅλο τὸ μέλι καὶ ἀφίνανε τῆς Στρατούλας μονάχα τὸ κερί. Ἅμα εἴχανε κανένα κλαδὶ μὲ τσίκουδα ἢ μὲ κούμαρα, τὰ ἐτρώγανε ὅλα καὶ τῆς ἐδίνανε τὸ κλαδὶ ξερό. Καὶ ὁ Καστανός, ποῦ ἔκαμνε τὸν ἔξυπνο καὶ τὸν ἀστεῖο, ἔλεγε μὲ μιὰ σοβαρότητα, σὰν γιατρός:

— Δὲν κάνει νὰ τρῶνε μέλι *αἱ καϊμένες αἱ Στρατοῦλες*, γιατὶ χαλοῦν τὰ δοντάκια τους...

Ἤ, ὅταν ἔγδυναν τὸ κλαδὶ ἀπὸ τὰ φροῦττα:

— Φάγε τὰ φύλλα, κόρη μου· εἶνε ἕνα κ' ἕνα γιὰ τὴν ὑγεία!

Καὶ τότε πιὰ ἡ Στρατούλα ἐσκύλιαζε ἀπὸ τὸν θυμό της, κ' ἔπεφτε κάτω, κ' ἐκλωτσοῦσε μὲ τὰ πόδια της κ' ἔσκουζε, σὰν νὰ τῆς ἔκοβαν τὸν λαιμό.

Ἕνας ἀρκουδόγερος, ποῦ εἶχε κάνῃ πολὺν καιρὸ χορευτὴς μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ τὸν εἶχαν πιάσῃ ἀπὸ μικρό, ὡς που κατώρθωσε νὰ τοὺς φύγῃ στὰ γεράματά του, τὴν εἶδε μιὰ μέρα, τὴν Στρατούλα, ποῦ ἔκαμνε ἔτσι, καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐσύ, κορίτσι μου, εἶσαι κυριολεκτικῶς αὐτὸ ποῦ λένε ἐκεῖνοι οἱ ἀλιτήριοι, οἱ ἄνθρωποι: «μιὰ κακομαθημένη ἀρκουδίτσα!»

Καὶ τὸ παράνομα αὐτὸ τῆς ἔμεινε τῆς Στρατούλας, μ' ὅλο τὸ πεῖσμα καὶ τὸν θυμό, ποῦ ἔδειξε ἡ κυρὰ Μάρκαινα, ἅμα τὸ ἄκουσε...

(Ἕπεται τὸ τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Δὲν τὸν ἐξύπνησαν.— Ζεστὸ ψωμὶ καὶ φρέσκο βούτυρο.—Σπάνιον βασίλειον διὰ μαύρους. — Ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ λέοντος.—Δόξα εἰς τὴν αὐταπάρνησιν! — Δύο βασιλεῖς.— Ἡλιοβασίλεμα. — Ὁ νέος ἐκλεκτός.

Ὁ Ὑβὼν Κλοαρὲκ ἐξύπνησεν ἐκπληκτος ποῦ δὲν ἔβλεπε πλέον τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εἶχαν πέσῃ νὰ κοιμηθοῦν ὅλοι ἀπὸ τὸ βράδυ.

Ἦτο μόνος ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην του, τὴν καμωμένην ἀπὸ ξηρὰν χλόην καὶ σκεπασμένην μὲ δορὰς πανθήρων. Ἔτριψε τὰ μάτια του, ἐνθυμήθη τὸν ἐρχομόν του εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῶν Βανυαίων, ἔπειτα τὴν εὐχαριστησίν του μὲ τὴν ὁποίαν ἐξηπλώθη εἰς ἐκεῖνο τὸ μαλακὸν στρῶμα, τέλος τὴν διασκέδασιν, ποῦ ἐλογάριαζεν ὅτι θὰ εἶχε τὴν ἄλλην ἡμέραν, εἰς τὸ μεγάλο κυνῆγι τῶν βουβάλων, ὅπου ἐλογάριαζε νὰ λάδῃ μέρος μὲ τοὺς φίλους του.

— Ἔφυγαν χωρὶς νὰ μ' ἐξυπνήσουν! —ἐψιθύρισε μὲ πεῖσμα, τινάζων μακρὰν τὰ μαλακὰ σκεπάσματά του.

Καὶ δὲν εἶχε λάθος. Ὁ κ. Ζουανίκ, ὁ Σὶρ Βασίλης, ὁ Γιάγκος καὶ τὰ Δίδυμα εἶχαν σηκωθῆ μὲ τὴν χαραυγήν, δὲν ἠθέλησαν ὅμως νὰ διαταράξουν τὴν ἀνάπαυσίν του καὶ εἶχαν ἐξέλθῃ ἀθορύβως ἀπὸ τὴν κατοικίαν.

Πρὸ πολλῆς ὥρας ἐκάλπαζαν μὲ τοὺς ζέβρους των εἰς καταδίωξιν τῶν βουβάλων, καὶ ὁ μικρὸς Βρετόννος ἐκοιμᾶτο ἀκόμη...

Ὁ Ὑβὼν ἐξῆλθε καὶ ἤρχισε νὰ περιφέρεται εἰς τοὺς δρόμους τοῦ μεγάλου χωρίου, ὅπου ὅλοι τὸν ὑπεδέχοντο ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα, καὶ ἤθελαν νὰ τοῦ προσφέρουν γαβάθες μὲ γάλα, καρπούς, ὡραῖο ψωμὶ μὲ χρυσοκόκκινην κόραν ποῦ ἀχνιζεν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ζέστην τοῦ φούρνου, καὶ ξανθὸ παχὺ βούτυρον, τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ καλλίτερο τῆς πατρίδος του. Ὁ Ὑβὼν δὲν ἐφάνη διόλου ἀναίσθητος εἰς τὰς εὐγενεῖς ἐκείνας προσφοράς, ἀλλὰ ἔκοψε μίαν χονδρὴν φέταν, τὴν ἄλειψε μὲ ἄφθονον βούτυρο καὶ ἤρχισε νὰ τὴν δαγκάνῃ ὀρεκτικώτατα, μὴ διακόπτων τὸ μάσημα παρὰ διὰ νὰ πίῃ ἀπὸ ἕνα φλασκὶ γεμάτο μὲ φρέσκο γάλα, τὸ ὁποῖον μία νόστιμη ἀραπίτσα τοῦ εἶχε βάλῃ διὰ τῆς βίας μέσα στὴν ἀγκαλιά του.

Ὀρθὲς εἰς τὸ κατῶφλι τῶν θυρῶν των, σχεδὸν ὅλες μὲ ἕνα μωρὸ εἰς τὴν ἀγκαλιά των, αἱ γυναῖκες τῶν Βανυαίων τὸν ἐκύτταζαν καθὼς ἐπερνοῦσε, καὶ τοῦ ἐχαμογελοῦσαν ἐνθουσιασμένες διὰ τὴν καλὴν του ὄρεξιν πρὸς τὸ ψωμί των. Καὶ ὁ Ὑβὼν ἐσυλλογίζετο, ὅτι, μὲ ὀλίγην καλὴν θέλησιν, ἂν ἔβαζε λόγου χάριν καστανιὲς εἰς τὴν θέσιν τῶν φοινίκων ποῦ ἐξετείνοντο εἰς κανονικὴν γραμμήν, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τῶν δρόμων τοῦ χωρίου, ἂν ἀσπριζε μὲ λίγο ἀλεῦρι ὅλα τὰ πρόσωπα, καὶ ἂν ἔκρυβε τὰς αἰγυπτιακὰς κομμώσεις των μὲ σκουφέττα ἀπὸ μουσελίναν μὲ ἀνασηκωτοὺς γύρους, θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εὑρίσκετο εἰς κανὲν βρετοννικὸν χωρίον, τὴν ὥραν ποῦ αἱ νοικοκυράδες παίρνουν τὸν ἀέρα των ἔξω καὶ κουβεντιάζουν λιγάκι ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα...

Ὡς βλέπετε, ἔχουν καὶ οἱ Βρετόννοι ἀρκετὴν φαντασίαν!...

Ὅταν κατεβρόχθισε τὴν φέταν του, ὁ Ὑβὼν δὲν ἠμπόρεσε νὰ κάμῃ διαφορετικὰ παρὰ νὰ δεχθῇ μίαν κηρήθραν μὲ ξανθωπὸν μέλι, τὸ ὁποῖον εὐωδίαζεν ἀπὸ ἄρωμα ἀνθέων καὶ τοῦ ἐνθυμίζε τὰς κυψέλας τῆς πατρίδος του, ὅπου αἱ μέλισσες διϋλίζουν τὸν χυμὸν τῆς μέντας, τῶν ἀγρίων γαρυφάλλων καὶ τῆς φτέρης. Ἔπειτα ἀπὸ αὐτό, ἔφαγε καὶ μερικὰ σῦκα, ἀλλὰ τίποτε περιπλέον. Ἀπωθῶν τὰ πανέρια μὲ τὰ φροῦττα, τὰ ὁποῖα τοῦ προσεφέροντο, ἔφυγε γελῶν, ἐκφράζων τὴν εὐγνωμοσύνην του μὲ χειρονομίας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ κρίνῃ ἐπάναγκες νὰ τὴν ἐξωθήσῃ καὶ μέχρι τῆς κακοστομαχιᾶς!

Οἱ κυνηγοὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπανέλθουν παρὰ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, καὶ ὁ Ὑβὼν ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ ἡμέρα θὰ τῷ ἐφαίνετο παραπολὺ μεγάλη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ποῦ ἦτο εἰς ἄκρον καλόκαρδος καὶ δὲν θὰ τὸν ἄφινε βεβαίως νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας, ἀλλὰ μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀνταλλάξῃ οὔτε μίαν λέξιν,—καὶ τοῦτο ἦτο σοβαρὰ στέρησις διὰ τὸν πολυλογᾶ μας.

Ἅμα ἔφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν, τὸν ἀνοικτὸν χῶρον, ποῦ ἦτο στολισμένος μὲ διπλῆν σειρὰν φοινικοδένδρων, ὅπου κατέληγεν ὁ κυριώτερος δρόμος τοῦ χωρίου καὶ ὅπου ἦτο κτισμένη ἡ βασιλικὴ κότλα, εἶδε μὲ ἀπορίαν του ὅτι ἡ κατοικία τοῦ βασιλέως τῶν Βανυαίων ἐφρουρεῖτο ἀπὸ ἓξ πολεμιστάς, μὲ τὸ τουφέκι ἐπ' ὤμου, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν ὅτι ἐκεῖ εὑρίσκετο ὁ Ἰανός.

«Ἡ κατοικία τοῦ βασιλέως ἐφρουρεῖτο.» (Σελ. 285.)

Δὲν εἶχε λοιπὸν ὑπάγῃ εἰς τὸ κυνῆγι ὁ ἀδελφὸς τῆς Σέννας;...

Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ Ἰανὸς ἀπήντησεν αὐτοπροσώπως εἰς ἐκείνην τὴν ἐρώτησιν, ἐμφανιζόμενος εἰς τὸ κατῶφλι.

— Τί καλὴ τύχη! ἔκραξεν ὁ Ὑβών, τρέχων πρὸς τὸν φίλον του, τὸν ὁποῖον ἐφίλησεν εἰς τὸ χέρι, διὰ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ἐθιμοταξίαν τῶν Βανυαίων... Θὰ τὸ πιστέψῃς πῶς ἔφυγαν χωρὶς ἐμένα;... Γιατὶ δὲν ἐπῆγες καὶ σὺ εἰς τὸ κυνῆγι τῶν βουβάλων;

— Διότι θέλω ν' ἀφιερώσω τὰς ὀλίγας ὥρας, ποῦ μοῦ μένουν πρὶν ἀναχωρήσω, εἰς τοὺς ὑπηκόους μου, ἀφοῦ πρόκειται νὰ μὴν τοὺς ξαναδῶ πρὶν περάσουν ἀρκετοὶ μῆνες.

— Καὶ ποῦ κατοικεῖς, συνήθως, ἂν ὄχι εἰς αὐτὸ τὸ βασίλειον, τὸ ὁποῖον εἶνε δικό σου;

— Μένω πλησίον τοῦ Ἄρχοντος τοῦ Πυρός, καὶ αὐτὸς μὲ διδάσκει τὴν τέχνην τοῦ βασιλέως... Νομίζεις ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀποκτήσω παιδείαν καὶ γνώσεις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαοῦ μου, ποῦ εἶνε ἀκόμη βυθισμένος εἰς τὰ σκότη τῆς ἀμαθείας;

— Εἶν' ἀλήθεια αὐτό· παρατηρῶ ὅμως, ὅσον περνοῦν αἱ ἡμέρες, πόσον μεγάλη εἶνε ἡ οἰκειότης σου μὲ αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες πρόσωπον, ποῦ μᾶς κάνει ὅλους μας νὰ τὰ σαστίζωμε μαζί του...

Ἐγὼ δὲν σ' ἐρωτῶ τίποτε, ἀφοῦ θέλεις νὰ πρατήσῃς μυστικὰ ὅσα τὸν ἐνδιαφέρουν, ἂν ὅμως μοῦ δώσῃς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσω μαζί του πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, θὰ μοῦ κάμῃς πολὺ μεγάλην ἐκδούλευσιν, κ' ἐγὼ ξεύρω τί θὰ τοῦ ζητήσω.

— Τί ἄρα γε;...

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Ὑβὼν μὲ σοβαροκωμικὸν τρόπον, ἔχω κ' ἐγὼ τὰ μυστικά μου... δὲν πειράζει ὅμως, ἐγὼ εἶμαι καλὸς ἀδελφὸς καὶ θέλω νὰ σοῦ τὸ ἐμπιστευθῶ, αὐτό... Θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Ἄρχοντα τοῦ Πυρὸς νὰ μοῦ χαρίσῃ τὸ ἀεροστατό του, καὶ κάθε Σάββατο βράδυ θὰ φεύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι διὰ νὰ ἔρχωμαι νὰ περνῶ μερικὲς ὧρες τῆς Κυριακῆς μαζί σου... Κάποτε, θὰ σὲ πέρνω μαζί μου, καὶ θὰ γυρίζωμε στὸ Παρίσι... Θὰ διασκεδάζῃς πολύ, καὶ θὰ εἶνε μαζί μας καὶ ἡ βασιλοπούλα... Ὁ κ. Ζουανὶκ θὰ κυβερνᾷ τὸ ἀεροστατο, —ξέρει αὐτὸς ἀπὸ ἀεροστατα μὲ πηδάλιον, —δὲν θὰ παίρνωμε ὅμως καὶ τὸν Σὶρ Βασίλην, διότι τότε αἱ ζωοτροφίαι μας θὰ ἐπαραφόρτωναν τὸ ἀεροστατον.

Ὁ Ἰανὸς ἐχαμογελοῦσε μὲ ἐπιείκειαν, καθὼς ἤκουεν ἐκεῖνα τὰ λόγια, τὰ μισοαστεῖα καὶ μισοσπουδαῖα, τοῦ μικροῦ Γάλλου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅμως ἐφαίνετο πολὺ καλὰ ἡ ἀνησυχία ποῦ εἶχεν ὁ φίλος του ὅτι δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε πλέον, ἅμα ἔφευγαν ἀπὸ τὴν Ἀφρικήν, καὶ ἠσθάνετο εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸ τέκνον ἐκεῖνο τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης διὰ τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην του, τὴν ὁποίαν ἐθεωροῦσε πολύτιμον... Ὁ Ὑβὼν ἐλογάριαζε διὰ τίποτε σχεδὸν τὸν ἑαυτόν του, ὅταν τὸν συνέκρινε πρὸς τὸν μικρὸν βασιλέα τῶν Βανυαίων, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἤδη κατορθώσῃ τόσα πράγματα· πολὺ λοιπὸν θὰ ἐξεπλήσσετο, ἂν ἀνεκάλυπτεν ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην, ποῦ ἦτο διὰ λογαριασμόν του κρυμμένη εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας τοῦ Ἰανοῦ.

Ὁ Ἰανὸς ὅμως δὲν εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ διατυμπανίζῃ τὰ αἰσθήματά του· δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του παρὰ διὰ νὰ εἰπῇ

ὅ,τι ἔπρεπε, ἀντιθέτως πρὸς τὸν προστατευόμενον τοῦ Γιάγκου, ὁ ὁποῖος πολλὰ ἔλεγε καὶ πολλάκις χωρὶς ἀνάγκην.

Ἀλλάζων τὴν ὁμιλίαν, ὁ βασιλεὺς ἐπρότεινεν εἰς τὸν σύντροφόν του νὰ τὸν πάρῃ μαζί του διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ βασιλείου, τοῦ ὁποίου πρωτεύουσα μόνον ἦτο ἐκεῖνο τὸ χωρίον, διότι ὅλον τὸ βασίλειον ἀπετελεῖτο ἀπὸ διαφόρους ὁμοφυλίας, αἱ ὁποῖαι ὅλαι ὑπετάσσοντο εἰς τὸν ἴδιον ἀνώτατον ἄρχοντα καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἐκυβερνῶντο.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ, ὁ Ἰανὸς ἐπῆγε νὰ καλημερίσῃ τὴν Σένναν, τῆς ὁποίας ἡ πληγὴ ἐπλησίαζε νὰ θεραπευθῇ, ἐπέβαλλεν ὅμως ἀκόμη μερικὰς ἡμέρας ἀναπαύσεως. Ὁ Ὑβὼν εἶχε παρατηρήσῃ τὴν βαθεῖαν στοργὴν ποῦ εἶχαν μεταξύ των ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφή. Διὰ μέσου τοῦ σεβασμοῦ τῆς βασιλοπούλας πρὸς τὸν βασιλέα διεφαίνετο ἡ μητρικὴ προστασία, τὴν ὁποίαν αἱ μεγάλαι ἀδελφαὶ τόσον ἀρέσκονται νὰ ἐπιδαψιλεύουν εἰς τοὺς μικροτέρους ἀδελφούς των. Ἡ Σέννα, ὅταν ἐπανεῖδε τὸν Ἰανόν, εἶχεν ἀφήσῃ νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ λύπη της ποῦ δὲν τὸν ἔβλεπεν ὁριστικῶς ἐπανερχόμενον εἰς τὸ βασίλειόν του, διὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ.

Ἵππευσαν ρωμαλέους ζέβρους,—ὁ ζέβρος τοῦ Ἰανοῦ ἦτο πολυτελέστατα σελλωμένος καὶ ἔλαμπεν ἀπὸ πολύτιμα πετράδια,—καὶ συνωδευόμενος ἀπὸ μίαν δεκάδα πολεμιστῶν, ὁ βασιλεὺς τῶν Βανυαίων καὶ ὁ Ὑβὼν ἐξεκίνησαν διὰ τὸ πλησιέστερον χωρίον.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

Το τραπέζι μας στολίζεται τώρα μὲ χιλίων εἰδῶν φροῦτα. Εἶνε ἡ ἐποχή των, ἡ ἀκμή των, ἡ βασιλεία των. Ποία ἀπόλαυσις διὰ τὴν ὅρασιν τὰ κεχριμπαρένια σταφύλια, τὰ βελουδένια ροδάκινα, τὰ μεταξωτὰ σῦκα, τὰ κέρινα ἀχλάδια, τὰ γιγαντιαῖα πεπόνια καὶ τὰ τεράστια καρπούζια! Ποία ἡδονὴ διὰ τὴν ὄσφρησιν τὰ λεπτὰ καὶ ποικίλα ἀρώματά των, καὶ ποία τρυφὴ διὰ τὴν γεῦσιν αἱ ἁβραί, αἱ γλυκεῖαι, αἱ δροσεραὶ σάρκες των! Ἀλήθεια, ποῖον ἀπὸ τὰ φροῦτα τῆς ἐποχῆς σᾶς ἀρέσει καλλίτερα; Ἐγὼ προτιμῶ τὸ πεπόνι. Ὅταν τύχῃ καλόν, κανένα ἄλλο φροῦτο δὲν εἰμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ αὐτό. Χρῶμα, ἄρωμα, οὐσία, δροσιά, τὰ πάντα εἶνε ὑπέροχα καὶ συμπλέκονται μὲ τόσην ἁρμονίαν, μὲ τόσην σοφίαν, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι συνειργάσθησαν διὰ τὸ πεπόνι οἱ μεγαλοφυέστεροι ζαχαροπλάσται, ἢ καλλίτερα ὅτι τὸ κατεσκεύασεν ὁ Θεός,—θεῖον γλύκισμα,—διὰ νὰ ἐξευτελίσῃ τὴν ζαχαροπλαστικὴν τῶν ἀνθρώπων.

Συχνὰ ἡ γιαγιὰ εἰς τὸ τραπέζι ἀνακράζει: «Ἰδέτε, παιδιά μου, πόσα ὡραῖα πράγματα μᾶς ἔδωσε νὰ τρῶμε ὁ Θεός! Ἀπὸ τὰ κρέατα ὡς τὰ φροῦτα, καὶ ἀπὸ τὰ χορταρικὰ ὡς τὰ θαλασσινά, λογῆς-λογῆς πράγματα καὶ χιλιάδες χιλιάδων. Δὲν τοῦ ἔφθανε ἕνα πεπόνι' μᾶς δίνει ἑκατὸν εἰδῶν πεπόνια! δὲν τοῦ ἔφθανεν ἕνα σταφύλι' μᾶς δίνει ἑκατὸν εἰδῶν σταφύλια! Καὶ ἔτσι ἀπ' ὅλα. Τί πλούσιος καὶ τί φιλόστοργος Πατέρας αὐτὸς ὁ Θεός! Πῶς νὰ μὴ τὸν λατρεύουμε καὶ νὰ μὴ τὸν δοξολογοῦμε! Μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Κύριε! Εὐλογημένον καὶ δοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας!»

Καὶ ἀφοῦ τελειώσῃ αὐτὴν τὴν κατανυκτικὴν προσευχὴν καὶ σταυροκοπηθῇ, ἡ γιαγιὰ ἀρχίζει τὸ φαγοπότι. Ἆ! ἡ γιαγιὰ δὲν χωρατεύει! Νὰ ἔχῃ τὴν ὑγειά της, τρώγει καὶ πίνει καλά. Τῆς φαίνεται ὅτι θὰ τοῦ κακοφανῇ τοῦ Θεοῦ ἂν δὲν τιμήσῃ ὅλα τὰ ὡραῖα πράγματα ποῦ μᾶς δίδει. Καὶ τὰ τιμᾷ μὲ τὸ παραπάνω. Καὶ πρὸ πάντων τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ φροῦτα...

Ἐγὼ εἰξεύρω καὶ πολλοὺς ἄλλους ποῦ κάμνουν τὸ ἴδιον, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι αὐτοὶ δὲν συλλογίζονται, πρὸ τῆς πυραμίδος τῶν φρούτων, νὰ εὐχαριστήσουν διὰ προσευχῆς τὸν Θεόν. Δὲν εἰξεύρουν ἄλλο παρὰ νὰ τὰ τρώγουν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς τοὺς τιμωρεῖ αὐτοὺς τοὺς ἀχαρίστους καὶ τοὺς λαιμάργους. Παθαίνουν ὅ,τι παθαίνουν ὅλοι ὅσοι γεμίζουν τὸ στομάχι των μὲ φροῦτα, χωρὶς μέτρον, χωρὶς φρόνησιν... Ἔ! τὸ ἐπάθατε αὐτὸ καὶ σεῖς καμμίαν φοράν; —Μίαν μόνον; σᾶς ἀκούω νἀπαντᾶτε εἰλικρινέστατα· πολλές, πολλὲς φορές! —Καὶ δὲν ἐβάλατε γνῶσιν ἀκόμη; Δὲν ἔχετε ὅμως πολὺ ἄδικον. Εἶνε τόσῳ δύσκολον νὰ κρατηθῇ κανείς, ἐμπρὸς εἰς τόσα ὡραῖα καὶ ἄφθονα φροῦτα! Πταίει ὁ Θεὸς ποῦ μᾶς τὰ δίδει...

Ναί, ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωσε μόνον τὰ φροῦτα. Μᾶς ἔδωσε, βλέπετε, καὶ τὸ λογικόν. Καὶ ὅταν γνωρίζωμεν ἀπὸ τὴν ἰδίαν μας πικρὰν πεῖραν, ὅτι τὰ πολλὰ βλάπτουν, τὸ λογικὸν μᾶς ἐπιβάλλει νὰ τρώγωμεν ὀλίγα. Δὲν εἶν' ἔτσι;... Ἀλλὰ θὰ 'πῆτε: Πόσοι ἀκούουν αὐτὸ τὸ λογικόν; Τὸ ξεύρω, ἔχετε δίκαιον. Διὰ τοῦτο τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς ἀφθονίας τῶν φρούτων, ἀφθονοῦν καὶ αἱ κοιλιακαὶ ἀσθένειαι, αἱ ὁποῖαι πολλάκις εἶνε τόσον βαρεῖαι. Σημειώσατε δὲ ὅτι ἀπ' αὐτὰς δὲν προσβάλλονται μόνον ὅσοι τρώγουν πάρα πολλὰ φροῦτα, ἀλλὰ προπάντων ὅσοι τὰ τρώγουν λαιμάργως καὶ ἀτάκτως, εἰς ἀκατάλληλον ὥραν, ἄπλυτα, ἀκαθάριστα, μὲ τοὺς φλοιούς, μὲ τοὺς σπόρους καὶ κάποτε... μὲ τὰ σκουλήκια.

Ὡραῖα εἶνε τὰ φροῦτα, ἀλλὰ πρέπει, ὅπως ὅλα τὰ ὡραῖα, νὰ τἀπολαμβάνωμεν ἐν μέτρῳ. Προπάντων σᾶς συνιστῶ νὰ τὰ καθαρίζετε καὶ νὰ τὰ πλύνετε μὲ μεγάλην προσοχήν. Ἀλλὰ νὰ μὴ πάθετε ὅ,τι ἔπαθε μίαν φορὰν ἕνας γιατρός... Τὸ ξεύρετε; Ὁ γιατρὸς αὐτὸς ἦτο προσκεκλημένος εἰς γεῦμα. Ὅταν ἦλθαν τὰ φροῦτα, ἔβαλεν ἐμπρός του ἕνα ποτῆρι νερό, καὶ μολονότι ἦσαν πλυμένα, ἤρχισε νὰ τὰ ξαναπλένῃ. Συγχρόνως ἤρχισε νὰ ἐξηγῇ πρὸς τοὺς συνδαιτυμόνας του διατί τὸ κάμνει αὐτό, λέγων ὅτι δὲν ὑπάρχει μικρόβιον ἀσθενείας ποῦ νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ εἶνε κολλημένον ἐπάνω εἰς τὸν φλοιὸν ἑνὸς καρποῦ, μαζὶ μὲ τὴν σκόνην, μαζὶ μὲ τὸ χῶμα, καὶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ πλύνεται ὁ φλοιός, ὅταν πρόκειται νὰ φάγωμεν καὶ αὐτὸν—σταφύλια, βερύκοκα κτλ.—μὲ τὴν μεγαλητέραν σχολαστικότητα, διότι μ' ἕνα ἢ δύο μόνον πλυσίματα, τὸ μικρόβιον ἠμπορεῖ νὰ μείνῃ ἐπάνω καὶ νὰ τὸ καταπιοῦμε μιὰ χαρά.

Ὡμίλησε πολλὴν ὥραν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος,—εἶχε φάγῃ πλέον καὶ τὰ φροῦτά του—καὶ ᾐσθάνθη δίψαν. Ἀφῃρημένος λοιπόν, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἐσήκωσε τὸ ποτῆρι μὲ τὸ νερόν, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε πλύνῃ πρὸ ὀλίγου τὰ φροῦτα, καὶ τὸ κατέβασε μονορρούφι:

— Εἰς ὑγείαν!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 104ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως, τῶν μηνῶν Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1907.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 104ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον, ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, ὀφείλουν πρῶτον νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Γ'), παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὑρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ'.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

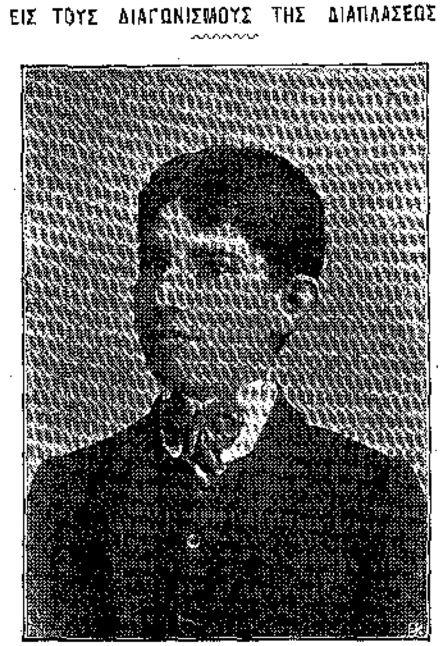

ΠΑΥΛΟΣ Μ. ΠΕΠΠΑΣ
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ἀμίμητος Γελωτοποιὸς
εἰς τὸν 91ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων
καὶ εἰς τὸν 97ον πρὸς σύνθεσιν
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων
[Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1905, σελ. 807, καὶ τοῦ 1906, σελ. 412.]

Η ΦΛΟΓΕΡΑ

Κόπηκ' ἡ ὁρμὴ τ' ἀγέρα
ἐγαλήνεψ' ὁ καιρός.
Τοῦ βοσκοῦ λαλεῖ ἡ φλογέρα
κ' ἕνας ἦχος γλυκερὸς
κυματίζει 'ς τὸν ἀγέρα
γύρω - γύρω, πέρα - πέρα —
τοῦ βοσκοῦ λαλεῖ ἡ φλογέρα.

Φεύγει κουρασμέν' ἡ μέρα,
ἔρχεται τὸ δειλινό,
ἡ καμπάν' ἀπὸ 'κεῖ πέρα
κράζει 'ς τὸν ἑσπερινό.
Τοῦ βοσκοῦ λαλεῖ ἡ φλογέρα
καὶ κοιμίζει τὸν ἀγέρα
γύρω - γύρω, πέρα - πέρα.

Ὁ βοσκὸς εἶχε μητέρα,
ὅλη ἀγάπη καὶ στοργή,
μὰ τοῦ πέθανε μιὰ μέρα
καὶ τὴν ἔθαψαν σ' τὴ γῆ!
Κι' ὅλῳ κλαίει μὲ τὴ φλογέρα
γύρω - γύρω, πέρα - πέρα
τὴν καλή του τὴν μητέρα.

Κόπηκ' ἡ ὁρμὴ τ' ἀγέρα
γέρνει ὁ ἥλιος στὸ βουνό,
φεύγει κουρασμέν' ἡ μέρα
ἔρχεται τὸ δειλινό.
Γύρω - γύρω, πέρα - πέρα
κλαίει τὴ δόλια του μητέρα
ὁ βοσκὸς μὲ τὴ φλογέρα.

Τώρα ποῦ τελειών' ἡ μέρα,
θὰ καταίβῃ ἀπ' τὸ βουνό,
μὰ δὲ θἄβρῃ τὴ μητέρα
'ς τὸ καλύβι τ' ὀρφανό.
Γι' αὐτὸ κλαίει μὲ τὴ φλογέρα
τὴν καλή του τὴν μητέρα
γύρω - γύρω, πέρα - πέρα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας τοῦ *Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ* προσπαθεῖ νὰ ἀνοίξῃ ἕνα συρτάρι καὶ δὲν τὸ κατορθώνει.

Καὶ ὁ ***Ἄγγελος Αὐγερινὸς*** ποῦ ἔχει λάβῃ πεῖραν ἀπὸ τὰ πράγματα:

— Πατέρα, τοῦ λέγει, τὸ δίχως ἄλλο θὰ ἔχῃ μέσα γλυκίσματα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνομάρτυρος

***

Ὁ καθηγητής:

— Μὰ τότε παιδί μου ἢ ἐγὼ εἶμαι τρελὸς ἢ σύ.

— Ἀπὸ σέβας, κύριε καθηγητά, σᾶς ἀφίνω τὰ πρωτεῖα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

«Δὲν ὑπάρχει χειρότερον πρᾶγμα,—μοῦ γράφει ἡ φίλη μου *Ἐλπὶς Γ.*—παρὰ νὰ μελετᾷς τὸ καλοκαῖρι καὶ νὰ σὲ τρώῃ ὁ ἱδρώς.» Ἆ, φίλη μου! ὑπάρχει καὶ χειρότερον πρᾶγμα. Καὶ ξεύρεις ποιὸ εἶνε; Νὰ μὴ μελετᾷς τὸ καλοκαῖρι καὶ νἀπορρίπτεσαι τὸν Σεπτέμβριον... Ἡ ἐπιστολή σου ἀφελεστάτη, μοῦ ὑπερήρεσε. Συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς καλῆς σου θείας, καὶ περαστικὰ διὰ τὸ «βάσανο» ποῦ ἔβγαλες 'στὸ χέρι σου.

Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Αἰλὶθ*. Τὴν ἕνωσιν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ ἡμεῖς βέβαια δὲν θὰ ζήσωμεν νὰ τὰ ἰδοῦμεν. Ἀλλ' ἴσως εἰς τὸ μέλλον, ὅπως παρατηρεῖς, οἱ ἄνθρωποι θὰ λέγουν: Καὶ ἡ Διάπλασις *συνετέλεσεν* εἰς τοῦτο, διότι ἐπὶ ἐπὶ ἔτη μακρὰ προσεπάθει νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς Ἑλληνόπαιδας τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς *Θυέλλης*, ἡ ὁποία μοῦ περιγράφει μίαν ἐκδρομήν της εἰς τὸ Τατόϊ: «Ἐπήγαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν καὶ τὰ Ἀνάκτορα. Μέσ' 'στὰ πολλὰ ποῦ εἴδαμεν καὶ ἐθαυμάσαμεν, ἦταν καὶ μερικὰ φυλλάδιά σου ἐφετεινά. Φαντάσου τὸν ἐνθουσιασμόν μας! Ἐπληροφορήθημεν δὲ ὅτι ἡ Α. Υ. ὁ πρίγκιψ Χριστόφορος εἶνε συνδρομητής σου. Τί τιμή!»

Κανένα λόγον δὲν εἶχα νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω, ***Ἑλληνικὸν Κλέος***. Φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιστολή σου θὰ παρέπεσε. Ὄχι μόνον δυσηρεστημένη δὲν εἶμαι ἐναντίον σου, ἀλλ' ἀπεναντίας εὐχαριστημένη πολύ, διότι γνωρίζω ὅτι μὲ ἀγαπᾷς ὅσον ὀλίγοι. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ τὰς ἐνεργείας.

«Αὐτὴν τὴν στιγμὴν—μοῦ γράφει τῆς *Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο*,—διαβάζω τὸν Χορὸν τῶν Ἀψύχων τοῦ κ. Φαίδωνος, καὶ εἰς τὴν δίνην του παρασύρονται ὅλα τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου μου. Εἶνε τόσον ἀληθινὰ γραμμένον, ὥστε ζαλίσθηκα. Ὅλα στρέφονται καὶ ὁρμητικῶς κινοῦνται μέσα εἰς τὴν κάμαράν μου. Ἀπαράλλακτα ὅπως εἰς τὸν ἠλεκτρικόν. Μόνον τὰ Ἑλληνικὰ Ταχυδρομεῖα δὲν ἐννοοῦν νὰ κινηθοῦν, καὶ εἶμαι εὐχαριστημένη ποῦ σᾶς διαβάζω μετὰ 48ωρον κράτησιν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ. Μετὰ πόσα ἆρά γε ἡλιακὰ ἔτη λαμβάνουν τὸ φύλλον σας οἱ μακρότερον κατοικοῦντες;» Καὶ ὅμως, εἶνε περίεργον! Γρηγορώτερα φθάνει τὸ φύλλον μου εἰς τὴν Αἴγυπτον παρὰ εἰς τὸν Πειραιᾶ. Κανεὶς δὲν εἰξεύρει διατί...

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, *Χρυσόπτερος Ἐλπίς*. Πραγματικῶς εἶσαι ἀπὸ τοὺς τακτικωτέρους καὶ ἀκριβεστέρους εἰς τὰς συναλλαγὰς καὶ ἀνταλλαγάς. Καὶ αὐτὸ εἶνε μέγα προτέρημα καὶ ζηλευτόν!

Πῶς νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ μὲ λίγα λόγια, ***Κόρη τῶν Κυμάτων***; «Τὸ κακὸν εἶνε ἄβυσσος, εἰς τὰ χείλη τῆς ὁποίας φύονται τὰ ἑλκυστικώτερα ἄνθη.» Αὐτὸ θὰ 'πῇ ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ κακία, ἡ ἁμαρτία, μᾶς φαίνεται ὡραία καὶ ἑλκυστική· μᾶς τραβᾷ, μᾶς παρασύρει καὶ μᾶς χαντακώνει. Ὁ ποιητὴς τὴν παρομοιάζει μὲ βάραθρον σκεπασμένον μὲ ἄνθη. Πᾶμε νὰ κόψουμε τὰ ἄνθη καὶ πίπτομεν μέσα. Ἐνόησες τώρα;

Καλὰ σου ξυπνητούρια λοιπόν, ***Χρυσάκτινη Αὐγή***, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ ξανακοιμηθῇς ἕνα μῆνα! Ἀλήθεια, δὲν εἶνε ἐξοχὴ αὐτὴ μὲ τόσα λοῦσα καὶ μὲ τόσες *ταιριμόνιες*. Ἐξοχὴ εἶνε, ὅπως λές, νὰ κόβῃς τὸ σῦκο ἀπὸ τὴ συκιὰ καὶ τὸ σταφύλι ἀπὸ τὸ ἀμπέλι. Ζωὴ φυσική, ἀφελὴς καὶ ὡραία.

Μεγάλη Ἰδέα, συνδρομήτριαν μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω. Διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ «ρεμβασμός» σου—Διάπλασις δεκαεξασέλιδος, μὲ χρωματιστὸν ἐξώφυλλον κτλ.—πρέπει ἢ νὰ διπλασιασθοῦν οἱ συνδρομηταὶ ἢ νὰ μᾶς γίνῃ μία δωρεά. Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο ἀναλαμβάνεις;

Αἱ ἐντυπώσεις σου μ' ἐμάγευσαν, ***Ἕνωσις ἢ Θάνατος***. Πῶς ἤθελα νὰ ταξειδεύσω κ' ἐγὼ εἰς τὰ ὡραῖα αὐτὰ χιονοσκεπῆ βουνά! Ἀναμένω καὶ τὴν συνέχειαν. Ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητής, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἐνθουσιωδεστέρους.

Ἰσχὺς τοῦ Πεπρωμένου, τὸ ψευδώνυμον ποῦ προτείνεις μοῦ φαίνεται κάπως μακρόν. Θὰ ἐπροτιμοῦσα κανὲν συντομώτερον. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσε. Ἀλλὰ διατί τὰ γράφεις ὅλα μὲ δύο λάμβδα; Μελλόδραμα, Φάλληρον, κτλ. Ἕνα λάμβδα ἀρκεῖ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Κύκνος τοῦ Εὐρώτα, α. (Α. Β. αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγγελμένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι* μὲ τὴν *Μαγεμένην Ἀκροθαλασσιάν*·—ὁ *Διαβολάκος* μὲ τὸν *Λάζαρον*, *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Βαρελάκι*, *Ταπεινὸν Ἴον* καὶ *Ταλαντευομένην Ἐλπίδα*· — τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Παληοφαληριώτισσαν*, *Φαληρικὴν Ἀκτὴν* καὶ *Ἔνδοξον Ὕδραν*· — τὸ ***Ἑλληνικὸν Πνεῦμα*** μὲ τὴν ***Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν***, *Ρέμβην*, *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν*, *Ἀριελ* καὶ *Γυμνάσιον τῆς Μιτυλήνης*· — ἡ *Αἰλὶθ* μὲ τὴν *Φαντασίαν*, *Θύελλαν* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*· — τὸ ***Ἄστρον Ἑσπερινὸν*** μὲ τὴν *Ζίναν*, *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* καὶ *Ἡρωϊκὴν Κρήτην*· — ἡ *Θύελλα* μὲ τὸ *Βαρελάκι*· — ὁ *Λάζαρος* μὲ τὸ *Βαρελάκι*· — ἡ *Μεγάλη Ἰδέα* μὲ τὴν *Ἀργώ*, *Ἀφρόκρινο* καὶ *Ἡρωϊκὴν Κρήτην*· — ἡ *Ἐαρινὴ Ζωὴ* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζώων*, *Ἡρωικὸν Ἀρκάδι*, ***Κίτρινο Ντόμινο***, *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινόν*·—ἡ *Πίστις-Πατρὶς* μὲ τὸν ***Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης***, *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Ροδίαν*, *Ἀτρόμητον Λέοντα* καὶ *Ταπεινὸν Ἴον*· — ἡ *Συριανὴ Ναυτοποῦλα* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, ***Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου***, *Συριανὴν Ξανθούλαν*, *Λήθην* καὶ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*· — ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* μὲ τὸ *Ἀφρόκρινο*, *Θύελλαν* καὶ *Χάμκω*· — τῆς *Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο* μὲ τὸν *Ἀστέρα τῆς*

Εἰρήνης — ἡ *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων* μὲ τὴν *Παλλάδα, Γλυψοκοντάλαν, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν. Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Ζίναν* — ἡ *Χρυσόπτερος Ἐλπὶς* μὲ τὸν *Λάζαρον, Δήθην, Ἀριελ, Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Βαρελάκι* — ἡ *Ἐμπνευσμένη Μουσικὸς* μὲ τὴν *Φαντασίαν, Γλυκεῖαν Ἀμμουδιὰν* καὶ *Παληοφαληριώτισσαν* — ὁ *Κουρόπάτκιν* μὲ τὸ *Βαρελάκι, Ἄγγελον τῆς Εἰρήνης, Ταπεινὸν Ἴον, Ταλαντευομένην Ἐλπίδα* καὶ *Διαβολάκον* — ὁ *Ριγολέττος* μὲ τὸ *Εὐτυχὲς Παρελθόν, Θύελλαν, Μαργαριταρέριο Δάκρυ, Βαρελάκι* καὶ *Πρωτομαγιάν* — ἡ *Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα* μὲ τὴν *Ἀφρόεσσαν, Νικηφόρον Οὐρανόν, Διαβολάκον, Ἰδεώδη Καλλονὴν* καὶ *Γλυψοκοντάλαν* — ἡ *Πρωτομαγιὰ* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν, Θύελλαν, Ὡραίαν Χαλκίδα, Βαρελάκι* καὶ *Λίλιθ* — ἡ *Ἑλληνικὴ Δόξα* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Μεγάλην Ἰδέαν* — ἡ *Ἔνδοξος Ὕδρα* μὲ τὴν *Κόρην τῶν Κυμάτων, Φροῦ-Φροῦ, Ἀφρόεσσαν, Μεγάλην Ἰδέαν* καὶ *Ἀκμάζουσαν Νεολαίαν* — ἡ *Νυκτερινὴ Αὔρα* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἴδης, Ἄνθος τῆς Μαρίας, Ἄνθος τῆς Δόξης, Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων* καὶ *Ἄνθος τῶν Λειμώνων* — ὁ *Προμηθεὺς* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον, Ἀριελ, Ξανθὸ Διαβολάκι, Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης* καὶ *Ἀνόητο Κορίτσι* — τὸ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Μαῦρον τῆς Βενετίας, Ἰσχὺν τοῦ Πεπρωμένου, Φροῦ-Φροῦ* καὶ *Ἀθάνατον Ἑλλάδα* — τὸ *Ὑπὲρ Διαπλάσεως* μὲ τὸ *Φροῦ-Φροῦ, τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο, Σκέρτσο, Ἰσχὺν τοῦ Πεπρωμένου* καὶ *«21»* — ἡ *Χιονισμένη Περιστερὰ* μὲ τὴν *Ταλαντευομένην Ἐλπίδα, Ἔνδοξον Ὕδραν, Ἰωάνναν Δάρκ, Δούκισσαν τῶν Σαλόνων* καὶ *Ἰδεώδη Καλλονήν* — ὁ *Ἰνδικὸς Λωτὸς* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, «21», Σκέρτσο, Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* καὶ *Βαρελάκι* — τὸ *Ἄλυτον Αἴνιγμα* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Νίκης, Ἄγγελον Αὐγερινόν, Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος, Ἄγγελον τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Χάμκω* — ἡ *Ἰσχὺς τοῦ Πεπρωμένου* μὲ τὴν *Λήθην* καὶ *Σκέρτσο* — ἡ *Αὔρα τοῦ Πολυγήρου* μὲ τὴν *Φιλελεύθερην Μακεδονοπούλαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Προμηθέα, Αὔραν τοῦ Πολυγείρου* (τόσην ζέστην κάμνει ἐκεῖ ὥστε νὰ πεθαίνουν ἀπὸ ἡλίασιν; φοβερόν!) *Χιονισμένην Περιστεράν*, (ὄχι· δὲν εἶνε·) *Λάζαρον, Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (ἔστειλα·) *Φιλέλληνα Μακεδόνα* (ἔστειλα· περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν νὰναγνώσῃς τὸν Ὀδηγὸν εἰς τὸ 1ον φύλλον αὐτοῦ τοῦ ἔτους·) *Συριανὴν Ναυτοπούλαν* (μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν θὰ σὲ ἰδῶ, ἂν ἔλθῃς ἕως ἐδῶ· τώρα ποῦ ἡσύχασες ἀπὸ τὰ τόσα βάσανα, γράφε μου συχνά·) *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν* (ἔχε ὑπομονὴν καὶ ὅλα σιγὰ-σιγὰ θὰ γίνουν· τὸ ποιηματάκι σου μοῦ ἤρεσεν ἀρκετά·) *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων* (μὴ μοῦ γράφῃς ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Δελταρίου, διότι κοπιάζω νὰ τὰ διαβάζω·) *Ἐμπνευσμένην Μουσικὸν* (λοιπὸν μὴ ἀναβάλλῃς εἰς τὸ ἑξῆς· γραμματόσημα ξένα ἐξαργυρώνουν μερικοὶ ταράφηδες τῆς ὁδοῦ Αἰόλου· κάμε ἕνα γῦρο καὶ ρώτησε·) *Χιονισμένην Ἀμυγδαλιὰν* (ἐλήφθησαν, εὐχαριστῶ·) *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* (τόσον ὀλίγα θὰ μοῦ γράψῃς;) *Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν* (ἔστειλα· σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἀνδραγάθημά σου!) *Πίστις-Πατρὶς* (ἔστειλα· εἴθε νὰ ἐκπληρωθοῦν τὰ ὄνειρά σου· ἀλλὰ... σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει· σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπίδοσίν σου εἰς τὸ ἀκόντιον·) *Πρωτομαγιὰν* (βάλε τὰ δυνατά σου, διότι ἐκεῖ δὲν ἔχω κανένα συνδρομητήν·) *Ἑλληνικὴν Δόξαν* (ἔστειλα· γαιρετίσματα ἀπὸ τὸν κ. Φαίδωνα ποῦ τὸν εἶχες γείτονα εἰς τὸ Φάληρον·) *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* (χαίρω πολὺ ποῦ θὰ σ' ἔχω ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον πιὸ κοντά·) *Ποντικάκι* (ναί, καϊμένη, ψηνόμεθα· ποιὸς σὲ πιάνει ἐσένα μὲ τὴν ὡραίαν ἐξοχήν σου·) *Μαυροθαλασσίτικο Δελφίνι* (ναί, μετὰ ἓν ἢ δύο φύλλα ἡ «Φανταστμένη» θὰ τελειώσῃ, καὶ θὰ τὴν διαδεχθῇ ἄλλο ὡραῖον διήγημα·) *Ἔνδοξον Ὕδραν* (ἐλήφθησαν ἀσφαλῶς τὰ τετράδια καὶ ἐξακολουθεῖ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ τὰ στέλλῃς·) *Ὑπὲρ Διαπλάσεως* (ἐντὸς ὀλίγου·) *Ἰνδικὸν Λωτὸν* (πιθανὸν νὰ ἐπῆγεν εἰς τὰ λουτρά· ἀλλὰ δὲν ἔχω εἰδήσεις του πρὸ πολλοῦ·) *Ἄρην* (οἱ ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ δὲν παίρνουν βραβεῖον·) *Ζήτω ἡ Διάπλασις* (ναί, ἀργοῦν κάποτε τἀποτελέσματα, ἀλλὰ πάντα βγαίνουν· πῶς περνᾷς εἰς τὸ Λουτράκι; δὲν θὰ ἔλθῃς καὶ ἐδῶ;) *Μαραμένην Γαρδένιαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβε μετὰ τὴν *31 Ἰουλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Σεπτεμβρίου

[Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τὰ ἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου ἄρχεται ὁ νέος 104ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

421. Δεξίγριφος.

Ἐλπίδες, πόθοι κι' ὄνειρα
Κυματισμοὶ γλυκεῖς:
—Γιὸς τοῦ Νῶε κι' ὄνομα
Μιᾶς χώρας μυθικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ

422. Στοιχειόγριφος.

Ἂν ἑνώσῃς μίαν νῆσον
Μ' ἕνα φθόγγον μουσικῆς,
Ἐμπροστά σου θὰ προβάλῃ
Ὄργανον τῆς ὀπτικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λάτριδος τοῦ Ὡραίου

423. Αἴνιγμα.

Εἰς Πέρσης στρατηγὸς τὸ ἀρσενικόν μου,
Νησὶς ἑλληνικὴ τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπερηφάνου Ἑλληνίδος

424. Πλέγμα τετραγώνων.

α') * * * * * *
* *
* *
* β) * * * * * *
* * * *
* * * * * * *
* γ) * * * * * *
* * * *
* * * * * * *
* *
* *
* * * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰναγινώσκεται. Εἰς τὸ α' τετράγωνον: ἄνω, ῥῆμα τῶν εἰς μῖ· κάτω, νῆσος τοῦ Αἰγαίου· δεξιᾷ, τύραννος· ἀριστερᾷ προδότης. Εἰς τὸ β' τετράγωνον: ἄνω, μυθολογικὸν θαλάσσιον ὄν· κάτω, ἰχθύς· δεξιᾷ, ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς· ἀριστερᾷ, ἀρχαία πόλις τῆς Κιλικίας. Εἰς τὸ γ' τετράγωνον: ἄνω, ἐπίθετον· κάτω, μέλος τοῦ σώματος· δεξιᾷ, μέρος τοῦ κορμοῦ· ἀριστερᾷ βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος τῆς *Νίκης*

425. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν—μετοχὴ=πρόθεσις +
Χώρα τῆς Ἀσίας—οὐσιαστικὸν=σύνδεσμος +
Νῆσος τῆς Τουρκίας—γράμμα=ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Μάντις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πορφυρογεννήτου

426—430. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι:

Πόρος, μάγος, ἡδύ, γωνία, φρίκη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Διάπλασις

431. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ ἡ τρίτη τῆς τρίτης, ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν Κράτους τῆς Ἀσίας:

1. Πρωτεύουσα Κράτους τῆς Εὐρώπης· 2, Γάλλος Τραγικός· 3, Πρωτεύουσα Κράτους τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρωτομαγιᾶς

432. Μικτόν.

ωι - οο - δς - τχ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕνωσις ἢ Θάνατος

433. Γρῖφος.

μ ι	Ὀνούσκ	ἕως	ἕως
		γ'	
επ	ΑΘ	ἕως	ἕως
		ἕως	

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 30.

346. Ὠκεανὸς (ω, καί, ἀ., ὸς.)—349. Σιωπή (σῖ, ο, πῖ.)—350. Λάρισσα-σάρισσα.

351. Κ Ι Κ Ε Ρ Ω Ν
Ι Τ Α Λ Ι Α
Κ Α Σ Ο Σ
Ε Λ Ο Σ
Ρ Ι Σ
Ω Α
Ν

352. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ (Ρῆνος, Ἰαλός, Σίφνος, Ταίναρον, Ὀτρηρή, Φατιανός, νῆσα, Ἡσιόνη.) — 353. Ἕνα πῆχυν, μίαν παλάμην, μίαν σπιθαμὴν καὶ πέντε δακτύλους.—354—358. Διὰ τοῦ ΥΣ: *Τραχύς, Μυσία, Λυσίας, ἡδύς, λύσις.*—359. Διὰ τοῦ Α: Ἄγαλμα, ἄλμα, ἀμάξα, ΦάρΣαλα, καραΚάξα, ΜαλάγΑ=ΑΑΑΣΚΑ. — 360. Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. — 361. Μὴ φεῦγ' ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἀντιλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μόνον μετὰ συνδρομητῶν «Διαπλάσεως». Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη.—Constantin G. Constantinides, rue Bettolo, 81, Canée, Crète. *(Ζ'—193)*

Ἀνταλλάσσω ἐπιστολικὰ δελτάρια, καλλονὰς καὶ τοπεῖα.—Marc Paleologo, C°|o Andrea Geraka, Rue d'Anastassi 25, Alexandrie (Egypte) *(Ζ'—194)*

Ἀπείρους εὐχαριστίας, ἀγαπητὴ Βικτωρίτσα, διὰ τὰ συγχαρητήρια.—*Ἐμπνευσμένη Μουσικός, Αἰθεροβάμων Φαντασία.* *(Ζ'—195)*

Παρακαλῶ *Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν* νὰ μοὶ φανερώσῃ ἀληθὲς ὄνομά της. —*Χρυσόπτερος Ἐλπίς.* *(Ζ'—196)*

Ἑλληνικὴ Πηνή, τί γίνεσαι; Πῶς τὰ περνᾷς στὴν ἐξοχή; τὸ κυνήγι πῶς πάει ...καλά; Φίλησέ μου τὴν Κάκια.—Ἐλπίς. *(Ζ'—197)*

Παύω ἀνταλλαγὴν δελταρίων· εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς ἀποστείλαντάς μοι. —*Εὐγενία Λαβούτα.* *(Ζ'—198)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.